

BEROEPS- BELANGEN

TUCHTRECHT

DOOR

Mr. G. H. E. NORD-THOMSON.

De Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde bezit in hare afdeulingsraden en den raad van beroep de organen, die beslissen over handelingen der leden in strijd met de waardigheid van het beroep, over gevallen van overtreding van algemeen bindende besluiten en over geschillen tusschen leden onderling. Deze organen bezitten de bevoegdheid eventueel de disciplinaire maatregelen toe te passen, welke in art. 26 der statuten zijn opgesomd, t.w.:

1. schriftelijke berisping, eventueel gepaard gaande met het opleggen van de verplichting bedreven onrecht te herstellen;
2. schorsing in de rechten van het lidmaatschap voor ten hoogste één jaar;
3. boete van ten hoogste f 10.000; (welker opbrengst in de kas van het steunorgaan wordt gestort);
4. royement (met dien verstande, dat deze maatregel aan de afdeulings- respectievelijk algemeene vergadering ter toepassing wordt voorgesteld).

De Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst schiep, zooals bekend is reeds vele jaren geleden, voor hare leden soortgelijke bepalingen.

Vast staat, dat deze vereenigingen door op deze wijze te waken voor de eer, de waardigheid en de belangen van den

stand der Geneesheeren en Tandartsen, tevens een sociaal belang, een belang van de geheele samenleving, helpen bevorderen. Van groot maatschappelijk gewicht is het, wanneer algemeen vertrouwen wordt gesteld in hen, wier taak het is den kranke hulp te verleenen en met toewijding zijn belangen te dienen. De erkenning is onverdeeld, dat o.m. het bereiken van dit doel krachtig door de Maatschappijen wordt bevorderd; bij de behandeling in de Kamer van de straks summierlijk te bespreken wet is dit ook door den wetgever, zij het meer speciaal wat de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst betreft, onomwonden toegegeven.

Het directe doel, dat de Maatschappijen zich stellen, blijft evenwel het bevorderen van de belangen harer leden en van hun wetenschap, stand en beroep; de rechtspraak der tuchtcolleges betreft zich uiteraard alleen op de leden der vereeniging; slechts ontzegging van het lidmaatschap kan eventueel als uiterste maatregel worden toegepast; bovendien zijn verschillende artsen of tandartsen geen lid van de Maatschappijen, terwijl anderzijds zij, die wel lid zijn, zich door uittreding aan de uitspraken der colleges kunnen onttrekken, om welke reden de gevolgtrekking gewettigd is geacht, dat de colleges juist in de gevallen, waarin aan hunne tusschenkomst het meest behoefte bestaat, wel eens weinig of niets bereiken kunnen.

Het is blijkbaar om redenen als deze, dat de Regeering van oordeel is geweest, dat het algemeen belang niet in voldoende mate werd beschermd en dat alleen wettelijke voorschriften een afdoende regeling konden brengen.

In 1924 is Minister Aalberse met een ontwerp gekomen, dat op 2 Juli 1928 is geworden de Wet houdende nadere voorschriften ten aanzien van de uitoefening der geneeskunst.

Bij besluit van 31 October 1929 is daaraan toegevoegd het Reglement medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen.

Een korte uiteenzetting van deze beide moge thans volgen. Artikel 2 der wet luidt:

Een tandarts, die zich schuldig maakte aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen, of aan nalatigheid, waardoor ernstige schade ontstond voor een persoon, te wiens behoefte hem tandheelkundige raad of bijstand gevraagd werd of aan wien hij dien raad of bijstand verleende, of die in de uitoefening van de tandheelkunst blijk geeft van grove onkunde, kan, onverminderd zijn aansprakelijkheid ingevolge het Burgerlijk Wetboek of het Wetboek van Strafrecht, worden onderworpen aan een van de maatregelen, vermeld in artikel 5. *)

Mutatis mutandis bevat art. 1 gelijke bepalingen ten aanzien van geneeskundigen, art. 3 ten aanzien van vroedvrouwen.

Drieërlei eisch wordt hier den tandarts gesteld. In de eerste plaats wordt van hem gevorderd, dat hij zich zal onthouden van handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen; terecht werd in de M. v. T. afgezien van het geven van voorbeelden, aangezien het slechts dan mogelijk zal zijn den concreten inhoud van dezen algemeen aanvaardden norm te bepalen wanneer men telkens de handelingen beziet in verband met de velerlei omstandigheden, waaronder zij worden verricht.

Een tweede eisch is waakzaamheid en beleid, wijl groote belangen als leven en gezondheid op het spel kunnen staan, terwijl tenslotte (derde eisch) de tandarts ter wille van „salus aegri” zijn vak dient te verstaan en heeft mede te gaan met de wetenschappelijke vorderingen van zijn tijd.

Artikel 4 bepaalt:

Ten aanzien van een geneeskundige, een tandarts of een vroedvrouw, die door een ziels- of lichaamsziekte of door ouderdoms- of lichaamsgebreken ongeschikt moet worden geacht voor de uitoefening van geneeskunst, kunnen de maat-

*) Door aanneming van een amendement van de bijzondere Commissie is in de wet als overgangsbepaling artikel 16 opgenomen, dat m. m. hetzelfde bepaalt ten aanzien van den *Tandheelkundige*, als bedoeld in de wet van 30 December 1926 (S. 454).

regelen, vermeld onder 4e en 5e van het eerste lid van artikel 5 worden toegepast.

De maatregelen vermeld in art. 5 zijn:

- 1e. waarschuwing;
- 2e. berisping;
- 3e. oplegging van een geldboete van ten hoogste twee duizend gulden;
- 4e. schorsing in de uitoefening van geneeskunst voor ten hoogste één jaar;
- 5e. ontzegging van de bevoegdheid, geneeskunst uit te oefenen.

Voorts vindt het bepaalde in art. 195 W. v. S. toepassing op dengene, die, hoewel bij onherroepelijk geworden uitspraak schorsing in de uitoefening van geneeskunst is opgelegd, gedurende die schorsing geneeskunst uitoefent en op hem, die, hoewel bij onherroepelijk geworden uitspraak de bevoegdheid, geneeskunst uit te oefenen, is ontzegd, geneeskunst uitoefent en kan denzelve een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zes honderd gulden worden opgelegd.

Het nemen der beslissingen is opgedragen aan een vijftal bijzondere Colleges, wier zetels zijn te Groningen, Zwolle, Amsterdam, 's Gravenhage en Eindhoven. Deze colleges zijn samengesteld uit: een voorzitter-rechtsgeleerde, vier leden-geneeskundigen, twee leden-tandartsen en twee leden-vroedvrouwen, terwijl aan elk college een rechtsgeleerde als secretaris is toegevoegd.

De voorzitters worden door de Kroon voor het leven benoemd op gemeenschappelijke voordracht der Ministers van Arbeid, Handel en Nijverheid en van Justitie; de leden worden door de Kroon benoemd voor den tijd van zes jaren op voordracht van eerstgenoemden Minister; voorzitters en leden kunnen door den Hoogen Raad op vordering van den procureur-generaal bij met redenen omkleede beschikking om bepaalde redenen worden geschorst en ontslagen; de secretarissen worden door de Kroon, op voordracht der beide ge-

noemde Ministers, benoemd, geschorst en ontslagen. De voorzitters, leden en secretarissen ontvangen vergoeding van reizen verblijfkosten, benevens vacatiegelden, de secretarissen ontvangen bovendien een vergoeding voor bureaunkosten.

In eersten aanleg wordt een zaak aanhangig gemaakt door een schriftelijke klacht, welke aan nauwkeurig omschreven eischen moet voldoen, van een ter beoordeeling van het College, waarvoor de zaak dient, rechtstreeksch belanghebbende, óf van het bestuur van een lichaam, bij hetwelk de medicus, tandarts of vroedvrouw in dienst of voor het verleenen van deskundige hulp ingeschreven is, óf ook van een geneeskundig inspecteur van het Staatstoezicht op de volksgezondheid of op krankzinnigen, ingediend bij den secretaris van het College, binnen welks ambtsgebied de persoon, tegen wien de klacht gericht is, woonplaats heeft.

Zoodra zulk een klacht is ingekomen, stelt de voorzitter een voorloopig onderzoek in; blijkt daarbij dat zij is ingediend door een tot klagen onbevoegde, dan verklaart het College den klager zonder nader onderzoek niet-ontvankelijk; blijkt de klacht kennelijk ongegrond of van onbeduidenden aard, dan kan het College haar zonder nader onderzoek afwijzen; in alle andere gevallen wordt de zaak verwezen naar een terechtzitting van het College.

De persoon, over wien geklaagd is, kan zich zoowel tijdens het voorloopig onderzoek, als op de terechtzitting door een rechtsgeleerden raadsman doen bijstaan.

Het College is ter terechtzitting en in raadkamer samengesteld uit vijf leden t.w. den voorzitter-rechtsgeleerde en vier leden-geneeskundigen. Eerst wanneer een beslissing t. a. v. een tandarts of vroedvrouw moet worden genomen treden twee leden-tandartsen resp. twee leden-vroedvrouwen op; zij vervangen in dat geval twee leden-geneeskundigen.

Als regel zijn de terechtzittingen niet openbaar; om redenen aan het algemeen belang ontleend kan het College evenwel een openbare behandeling gelasten.

Het College beslist bij meerderheid van stemmen; de secretaris heeft een adviseerende stem.

Wanneer een klacht, nadat zij is ingekomen, wordt ingetrokken, kan het College de behandeling der zaak, om redenen aan het algemeen belang ontleend, niettemin voortzetten.

Van de beslissing van een College in eersten aanleg staat beroep open op een Centraal College, zetelend te 's-Gravenhage, evenwel met deze uitzondering, dat, wanneer de beslissing inhoudt: oplegging eener geldboete, schorsing in de uitoefening van geneeskunst of ontzegging van de bevoegdheid geneeskunst uit te oefenen, daarvan slechts beroep mogelijk is op het Gerechtshof, binnen welks ressort het College, dat de beslissing nam, gevestigd is. In de M. v. A. deelen de Ministers mede, dat twee overwegingen hen er toe hebben geleid in deze bepaalde gevallen het laatste woord te geven aan een rechterlijk College: de eerste was, dat vakgenooten er mogelijk voor zullen terugdeinzen op een collega een van de drie evengenoemde diep ingrijpende maatregelen toe te passen, terwijl de tweede overweging was, dat een einduitspraak van een rechterlijk college onder alle omstandigheden volkomen gerustheid nopens de objectiviteit geeft, wat bij zeer ernstige maatregelen als deze van groot belang is.

Van de beslissing van een Gerechtshof kan men bij verzoekschrift beroep in cassatie instellen bij den Hoogen Raad; dit verzoekschrift moet zijn ondertekend namens den inzender door een advocaat, gericht worden tot den Hoogen Raad en worden ingezonden bij den griffier van het Hof.

Indien een College meent dat een beslissing in een of ander opzicht van algemeen belang is voor den stand der medici, tandartsen of vroedvrouwen, dan kan het deze doen bekend maken door plaatsing in een of meer door het College in de beslissing aan te wijzen tijdschriften of nieuwsbladen, of ook dezelve doen opnemen in een verzameling van rechterlijke uitspraken.

Tenslotte verdient nog vermelding de behandeling der geschillen, die naast de behandeling van klachten, tot de taak

der Colleges behoort. Aan het oordeel der Colleges kunnen ook worden onderworpen, geschillen t. w. geschillen ter zake van de uitoefening der praktijk, d. w. z. zoowel tusschen medici, tandartsen, vroedvrouwen en hun patiënten als tusschen geneesheeren, tandartsen en vroedvrouwen onderling, benevens geschillen tusschen met toezicht of leiding belaste geneeskundige ambtenaren en de praktijk uitoefenende geneeskundigen, tandartsen of vroedvrouwen, indien partijen hetzij in het algemeen hetzij in het bepaalde geval daartoe haar toestemming hebben gegeven. Een toestemming is in het algemeen gegeven, wanneer een organisatie te dien aanzien een bindend besluit heeft genomen, waarbij bij voorbaat haar leden in behandeling van geschillen door deze Colleges toestemmen.

In haar toestemming moeten partijen duidelijk aangeven of zij door het onderwerpen harer geschillen aan het oordeel van het College een uitspraak van scheidsmannen, dan wel een bindend advies wenschen te verkrijgen. Hebben partijen dit niet gedaan, dan gelden de bepalingen in zake bindend advies.

Onder arbitrage verstaat men rechtspraak door anderen dan de rechterlijke macht. In het algemeen is alleen de rechterlijke macht bevoegd het recht in geschil vast te stellen en zijn de litigeerende partijen alleen door hare beslissing gebonden. Evenwel staat het partijen vrij met elkaar overeen te komen, dat zij hare geschillen voorzoover die betreffen rechten, waarover zij de vrije beschikking hebben niet aan de beslissing der officieele, doch aan die van door haar zelve gekozen rechters zullen onderwerpen. Noodzakelijke grondslag voor arbitrage is dus immer een desbetreffende overeenkomst tusschen partijen; tegen zijn wil kan immers niemand worden afgetrokken van den rechter, dien de wet hem toekent (art. 157 Grondwet). Daarom is het ook de taak van elken arbiter allereerst een degelijk onderzoek in te stellen naar die overeenkomst, als den grondslag van zijn bevoegdheid.

Bedoelde overeenkomst doet zich in twee vormen voor:

De eerste en meest eenvoudige vorm is deze, dat twee partijen, die met elkander zeker geschil hebben, besluiten om dat geschil door arbitrage te doen uitmaken en daarover een overeenkomst sluiten, welke „Compromis” heet en schriftelijk moet worden aangegaan, bij „acte van compromis”. Deze acte van compromis moet aan verschillende in de wet nauwkeurig omschreven vereischten voldoen.

De tweede minder eenvoudige maar meest voorkomende vorm is deze, dat twee partijen reeds vooraf zich verbinden om geschillen, welke in het vervolg mochten kunnen opkomen, aan de uitspraak van scheidsmannen te onderwerpen; deze overeenkomst noemt men een pactum de compromittendo, of zooals in de praktijk gebruikelijk is een „arbitraal beding”. Herhaaldelijk komt dit voor in de Statuten van een vereeniging alsdan bepalende, dat geschillen tusschen leden onderling of tusschen leden der vereeniging en die van zekere andere vereenigingen door arbitrage zullen worden uitgemaakt. Wanneer dan later een geschil ontstaat is geen acte van compromis meer noodig.

Het reglement Medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen verklaart ten aanzien der arbitrage de gewone regelen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering toepasselijk.

Wanneer de grondslag van de arbitrage is een compromis, wijst dus de acte van compromis het College aan, dat als arbiter zal optreden. Het College kan evenwel den last weigeren aan te nemen. Wanneer de grondslag der arbitrage is een arbitraal beding, dan moeten partijen, wanneer tusschen hen een geschil ontstaat, het zien eens te worden over de benoeming van arbiters; lukt dit niet, dan worden de arbiters ten verzoeken van de meest gereede partij benoemd door den rechter, die bevoegd zou zijn geweest van het geschil kennis te nemen, wanneer geen arbitraal beding was gemaakt.

Van bindend advies spreekt men, wanneer partijen, buiten de arbitrage, zooals die in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering geregeld is, om, een hen bindende uitspraak van een derde wenschen. Zulk een bindend advies zal door

partijen boven een arbitraal vonnis worden verkozen b.v. omdat zij elkaar voldoende vertrouwen hierin, dat de te geven uitspraak door den in het ongelijk gestelde zal nageleefd worden, zoodat zij aan een uitspraak en niet aan het verkrijgen van een executorialen titel hechten; of ook b.v. omdat slechts één enkele feitelijke vraag hen verdeelt en deze het best door een deskundige kan worden beslist, aan wien partijen deze vraag dan voorleggen.

Volgens het Reglement kunnen partijen bij aanwijzing van een College tevens bepalen, dat beroep mogelijk zal zijn op het Centraal College. In tegenstelling met hetgeen bij arbitrage het geval is kan thans het College de behandeling van het geschil niet weigeren.

Het geschil wordt schriftelijk aanhangig gemaakt door de meest gereede partij. Beide partijen kunnen zich door een rechtsgeleerden raadsman doen bijstaan. Als regel zijn bij de behandeling van geschillen de zittingen openbaar, van welken regel evenwel op verzoek van partijen en om redenen aan het algemeen belang ontleend, kan worden afgeweken.

Door het College wordt allereerst getracht het geschil in der minne bij te leggen; eerst wanneer dit niet gelukt, be-raadslaagt en beslist het College in raadkamer.

Eindelijk moge nog een enkel woord zijn gewijd aan de beantwoording van de vraag of nu naast de officieele rechtspraak aan de rechtspraak der maatschappij nog wel recht van bestaan toekomt. Tegenover degenen, die meenen dat thans de rechtspraak der Maatschappij gevoegelijk kan verdwijnen, ben ik van oordeel, dat de gevallen vele kunnen zijn, waarin een behandeling door de eigen organen der Maatschappij te verkiezen is boven eene der officieele tuchtcolleges. Vooral geschillen tusschen tandartsen-leden der Maatschappij onderling schijnen tot een berechting uitsluitend door vakgenooten, in het bijzonder geëigend. Niets moet voorts de afdeulingsraden kunnen verhinderen, om, wanneer zij zelve handelingen van leden der Maatschappij waarnemen in strijd met de waardigheid van het beroep, deze, zoo zulks

hun gewenscht voorkomt, zelve te onderzoeken en daarover te beslissen. Mogelijk ook is het, dat in zekere gevallen de Maatschappij zich geroepen zal achten, na en naast de rechtspraak der officieele Colleges, nog ten aanzien van hare leden maatregelen toe te passen.

Met het oog op deze en dergelijke gevallen is het zeker gewenscht dat de rechtspraak der Maatschappij worde bewaard al zullen enkele wijzigingen in verband met de nieuwe wettelijke regeling in Statuten en Huishoudelijk Reglement worden moeten aangebracht.

Uit deze opvatting vloeit voort, dat voor het nemen van een algemeen bindend besluit als bedoeld op pag. 47 door de Maatschappij geen grond bestaat.

EENIGE STATISTIEKEN BETREFFENDE DE STUDENTEN
IN DE TANDHEELKUNDE AAN HET TANDHEELKUNDIG
INSTITUUT DER RIJKS-UNIVERSITEIT TE UTRECHT.

DOOR

Dr. J. A. W. VAN LOON.

De gegevens voor de statistieken zijn verkregen uit de Jaarboeken der Rijks-Universiteit te Utrecht, uit de Tandheelkundige Jaarboekjes, uit de Studenten almanakken, uit de Administratie van het Tandheelkundig Instituut en uit de notulenboeken der examencommissies voor tandheelkunde.

De volgende statistieken kunnen voor den een of ander van waarde zijn:

- I. het aantal studenten in de tandheelkunde gedurende het tijdvak 1898—1931.
- II. het aantal studenten, dat gedurende het tijdvak 1914—1931 telken jare voor de eerste maal werd ingeschreven.
- III. het aantal, dat van de voor de eerste maal ingeschreven studenten gedurende het tijdvak 1914—1926, de studie opgegeven heeft en de studie op tijd, dit is binnen 4 jaar volbracht heeft.
- VI. het aantal geëxamineerden gedurende het tijdvak 1910—1930 en hoevelen daarvan slaagden en afgewezen werden.
- V. het aantal malen, dat geëxamineerd werd gedurende het tijdvak 1910—1930 en hoeveel malen afgewezen werd.
- VI. de woonplaatsen der studenten, die gedurende den cursus 1929—1930 aan het Tandheelkundig Instituut te Utrecht studeerden.

Bepaalde conclusies uit deze statistieken getrokken zal ik niet mededeelen; wel deel ik mede, dat administratie een zeer lastig werk schijnt te zijn en dat het maken van deze statistieken mij zeer veel moeite en tijd gekost hebben, wat niet het geval had behooren te zijn, indien het administratief gevoel bij verschillende lichamen sterker ontwikkeld ware geweest.

Utrecht, 1 Januari 1931.

Statistiek van het aantal studeerenden aan het Tandheelkundig Instituut der Rijks-Universiteit te Utrecht, gedurende het tijdvak 1898—1931.

Jaar:	Tot:	M.	Vr.
1898/99	19	18	1
1899/00	22	20	2
1900/01	24	22	2
1901/02	23	22	1
1902/03	22	21	1
1903/04	25	20	5
1904/05	38	32	6
1905/06	58	46	12
1906/07	61	50	11
1907/08	70	56	14
1908/09	84	65	19
1909/10	97	71	26
1910/11 ¹⁾	107	74	33
1911/12	139	96	43
1912/13	160	114	46
1913/14 ²⁾	172	122	50
1914/15 ³⁾	152	105	47
1915/16	146	95	51
1916/17	147	100	47
1917/18	167	117	50
1918/19	184	133	51
1919/20	217	157	60
1920/21	217	155	62
1921/22	229	176	53
1922/23	247	193	54
1923/24	272	221	51
1924/25	292	242	50
1925/26	330	267	63
1926/27	328	259	69
1927/28	339	267	72
1928/29 ⁴⁾	352	271	81
1929/30	384	299	85
1930/31	432	338	94

¹⁾ 1910 (Instituut Payenborgh in gebruik genomen).

²⁾ 1913 (in werking treden nieuwe wet op de tandheelkunde).

³⁾ 1914 (oorlog breekt uit).

⁴⁾ 1929 (Instituut Jutphaasscheweg in gebruik genomen).

Statistiek betreffende de studenten, die gedurende het tijdvak 1914—1931 jaarlijks voor de eerste maal zijn ingeschreven.

Cursus:	Totaal:	Mannen:	Vrouwen:
1914/15	25	15	10
1915/16	18	12	6
1916/17	39	30	9
1917/18	39	24	15
1918/19	44	33	11
1919/20	70	47	23
1920/21	50	36	14
1921/22	52	42	10
1922/23	51	42	9
1923/24	73	56	17
1924/25	78	62	16
1925/26	101	80	21
1926/27	58	43	15
1927/28	89	67	22
1928/29	87	67	20
1929/30	96	77	19
1930/31	113	87	26

Statistiek betreffende de studenten, die tijdens het tijdvak 1914—1926 telken jare voor de eerste maal zijn ingeschreven met opgaaf, hoevelen van hen de studie gestaakt hebben en hoevelen op tijd, dus binnen 4 jaar de studie volbracht hebben.

Cursus:	Aantal voor de eerste maal ingeschreven studenten.			Aantal en procent van hen, die de studie gestaakt hebben.						Aantal en procent van hen, die op tijd, dus binnen 4 jaar, de studie volbracht hebben.					
	Tot.	Vr.	M.	Tot.	%	Vr.	%	M.	%	Tot.	%	Vr.	%	M.	%
1914/15	25	10	15	4	16	3	30	1	6.6	7	28	1	10	6	40
1915/16	18	6	12	3	16.6	0	0	3	25	7	38.8	3	50	4	33.3
1916/17	39	9	30	3	7.6	2	22.2	1	3.3	16	41	3	33.3	13	43.3
1917/18	39	15	24	6	15.3	4	26.6	2	8.3	17	43.5	8	53.3	9	37.5
1918/19	44	11	33	6	13.6	1	9.1	5	15.1	10	22.7	2	18.1	8	24.2
1919/20	70	23	47	13	18.5	6	26.1	7	14.8	29	41.4	5	21.7	24	51
1920/21	50	14	36	11	22	7	50	4	11.1	13	26	5	35.7	8	22.2
1921/22	52	10	42	5	9.6	4	40	1	10	20	38	1	10	19	45.2
1922/23	51	9	42	5	9.8	3	33.3	2	47.6	13	25.4	0	0	13	30.9
1923/24	73	17	56	11	15	3	17.6	9	16	22	30.1	4	23.5	18	32.1
1924/25	78	16	62	19	24.3	6	37.5	13	20.9	24	30.7	2	12.5	22	35.4
1925/26	101	21	80	27	26.7	5	23.8	22	27.5	19	18.8	3	14.2	16	20
1926/27	58	15	43	10	17.2	2	13.3	8	18.6	12	20.7	2	13.3	10	23.2

Statistiek betreffende het practisch tandheelkundig examen over het tijdvak 1910—1930.

Cursus:	Aantal geëxamineerden:			Geslaagd:			Afgewezen:			% afgewezen:		
	Man: I	Vr.: II	Tot.: III	Man: Ia.	Vr.: IIa.	Tot.: IIIa.	Man: Ib.	Vr.: IIb.	Tot.: IIIb.	Man: Ic.	Vr.: IIc.	Tot.: IIIc.
1910/11	36	4	40	29	3	32	7	1	8	19.4	25	20
1911/12	24	5	29	15	5	20	9	0	9	37.5	0	31
1912/13	28	7	35	18	7	25	10	0	10	35.7	0	28.5
1913/14	32	14	46	27	8	35	5	6	11	15.6	42.8	23.9
1914/15	28	10	38	21	8	29	7	2	9	25	20	23.6
1915/16	21	10	31	16	6	22	5	4	9	23.8	40	29
1916/17	19	15	34	15	10	25	4	5	9	21	33.3	26.4
1917/18	23	12	35	15	8	23	8	4	12	34.7	33.3	34.2
1918/19	30	13	43	23	9	32	7	4	11	23.3	30.7	25.5
1919/20	40	13	53	30	10	40	10	3	13	25	23	24.5
1920/21	33	13	46	22	12	34	11	1	12	33.3	7.7	26
1921/22	37	9	46	26	5	31	11	4	15	29.7	44.4	32.6
1922/23	58	17	75	42	15	57	16	2	18	27.5	11.7	24
1923/24	44	22	66	31	16	47	13	6	19	29.5	27.2	28.7
1924/25	58	11	69	45	8	53	13	3	16	22.4	27.2	23.1
1925/26	54	5	59	34	3	37	20	2	22	37	40	37.2
1926/27	66	14	80	47	11	58	19	3	22	28.7	21.4	27.5
1927/28	65	12	77	50	7	57	15	5	20	23	41.6	25.9
1928/29	66	16	82	46	10	56	20	6	26	30.3	37.5	31.7
1929/30	68	18	86	43	8	51	25	10	35	36.7	55.5	40.7

Statistiek betreffende het practisch tandheelkundig examen over het tijdvak 1910—1930.

Cursus:	Aantal malen, dat geëxamineerd is:			Aantal malen, dat afgewezen is:			Meermalen geëxamineerd:		% afgewezen:		
	Man: I	Vr.: II	Tot.: III	Man: Ia.	Vr.: IIa.	Tot.: IIIa.	Man: Ib.	Vr.: IIb.	Man: Ic.	Vr.: IIc.	Tot.: IIIc.
1910/11	43	4	47	14	1	15	7—2	0	32.5	25	31.9
1911/12	34	8	42	19	3	22	10—2	3—2	55.8	37.5	52.3
1912/13	34	7	41	16	0	16	6—2	0	47	0	39
1913/14	34	16	50	7	8	15	2—2	2—2	20.5	50	30
1914/15	32	11	43	11	3	14	2—2	1—2	34.3	27.2	32.5
1915/16	23	12	35	7	6	13	1—3				
1916/17	22	17	39	7	7	14	2—2	2—2	30.4	50	37.1
1917/18	26	14	40	11	6	17	3—2	2—2	31.8	41.1	35.8
1918/19	35	13	48	12	4	16	5—2	0	42.3	42.8	42.5
1919/20	44	15	59	14	5	19	4—2	2—2	34.2	30.7	33.3
1920/21	38	13	51	16	1	17	5—2	0	31.8	33.3	32.2
1921/22	43	10	53	17	5	22	6—2	1—2	42.1	7.7	33.3
1922/23	63	18	81	21	3	24	5—2	1—2	39.5	50	41.5
1923/24	51	29	80	20	13	33	7—2	1—3	33.3	16.6	29.6
1924/25	67	13	80	22	5	27	5—2		39.2	44.8	41.2
1925/26	71	8	79	37	5	42	5—2	1—3			
1926/27	67	16	83	20	5	25	2—2	2—2	32.8	38.4	33.7
1927/28	71	14	85	21	7	28	15—2	1—2	52.1	62.5	53.1
1928/29	67	18	85	22	7	29	1—3	1—3			
1929/30	71	21	92	29	12	41	1—2	2—2	29.8	31.2	30.1
							6—2	2—2	29.5	50	32.9
							2—2	1—2	32.8	38.8	34.1
							5—2	2—2	40.8	57.1	44.5

Statistiek betreffende de woonplaats der studenten, die gedurende den cursus 1929—1930 aan het Tandheelkundig Instituut der Rijks-Universiteit te Utrecht studeerden.

Totaal aantal: 384.

Mannen: 299.

Vrouwen: 85.

Friesland:	23
Groningen:	15
Drente:	8
Overijssel:	15
Gelderland:	29
Utrecht:	79 (provincie: 23. stad: 56).
Noord-Holland:	70 (Amsterdam: 34).
Zuid-Holland:	87 (provincie: 42. Rotterdam: 20. den Haag: 25).
Zeeland:	14
Noord-Brabant:	23
Limburg:	10
Oost-Indië:	8
West-Indië:	1
Antwerpen:	2
Totaal:	384

Noord-Holland:

Amsterdam:	34 (25 spoorstudent).
Haarlem:	9 (1 ").
Hilversum:	8 (7 ").
Bussum:	7 (5 ").
Naarden:	2 (2 ").

Boven de lijn Haarlem—Amsterdam: 7.
(Alkmaar: 2. Zaandam: 2. IJmuiden: 1. Bloemendaal: 1. Purmerend: 1).

Onder de lijn Haarlem—Amsterdam: 3.
(Heemstede: 1. Haarlemmermeer: 1. Weesp: 1).

Spoorstudenten komen verder uit Rotterdam: 10, den Haag: 8, Zwolle, Arnhem, Oosterbeek, Vught, Apeldoorn, Scheveningen, den Bosch.